

talte han mod det frie Skøn, og jeg kan give ham Ret i, at det frie Skøn i den gamle Lov var uheldigt, men det forekommer mig, at naar man nu i dette Lovforslag indfører seks Sætsler, indfører man i Virkeligheden det frie Skøn paa den anden Maade. Forholdet er jo det, at det bliver Kommunalbestyrelserne i By og paa Land, med henholdsvis Indenrigsministerens og Amdsraadet's Samtykke, der bestemmer, i hvilke Klasser de respektive Kommuner maa sætte Aldersrentenyderne, og det forekommer mig, at dette er et stort Tilbageskridt fra det i 1919 forelagte Lovforslag. Denne var langt simplere og langt enklere derved, at den kun indeholdt tre Sætsler for Afdersrentenydere, og det forekommer mig ogsaa, at dette var mere end tilstrækkeligt. Jeg hørte derfor med Glæde i Gaar, at den højtærede Indenrigsminister ikke stillede sig ganske fast og bestemt paa de seks Sætsler, men var villig til en Forhandling i saa Henseende, og jeg vil haabe, denne maa resultere i, at man fra alle Sider vil kunne enes om, at tre Sætsler vil være tilstrækkeligt. Det glæder mig, at den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Vesterager, ogsaa gik mod de mange Sætsler.

Den Omstændighed, at Amdsraadene og Ministeren skal approbere Sætslerne, betyder efter min Mening ikke saa forfærdelig meget. I Lovforslagets § 5 staar, at Kommunalbestyrelserne i Købstæderne, Marstal og Flækkerne fastsætter med Indenrigsministerens Samtykke og Landkommunerne med Amdsraadet's Samtykke for 5 Aar ad Gangen, første Gang dog kun for Tiden indtil 31. Marts 1924, efter hvilken af foranstaaende Skalaer Aldersrentens faste Beløb skal udbetales i vedkommende Kommune. Der bliver herved særlig at tage Hensyn til Prisforholdene og Befolkningens Livsvilkaar i Almindelighed i den paagældende Kommune. Følger Amdsraadet ikke Sogneraadets Indstilling, kan dette indanke Sagen for Indenrigsministeren. Jeg vil i den Anledning gerne stille et bestemt Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister: Hvis man nu tænker sig, at der i samme Amt, f. Eks. Svendborg Amt, er en af Kommunerne — jeg er ganske overbevist om, at det vilde gælde for Nyborgs Vedkommende —, der ønsker at være under Skala I, medens de andre Købstæder i Amtet siger: Vi vil være under Skala II, vil den højtærede Indenrigsminister saa, naar han skal give sit Samtykke, forlange, at Skalaen skal være ens for de forskellige Købstæder? Det er jo, ogsaa efter Lovforslaget, Prisforholdene og Levevilkaarene de forskellige Steder, der

skal lægges til Grund, men enten man bor i Nyborg, Faaborg, Rudkøbing eller Svendborg, er Prisforholdene og Levevilkaarene for saa vidt nogenlunde de samme. Vil Ministeren, hvis der kommer forskellige Indstillinger fra disse Kommuner, sige, at den Skala, som Flertallet af Kommunerne ønsker deres aldersrentenydende anbragt i, ønsker han at approbere for dem alle, og altsaa ikke at approbere Indstillingen fra de Kommuner, som eventuelt siger: Vi er ikke tilfredse med Skala II, men vil have Skala I?

Og for Landkommunernes Vedkommende forekommer det mig, at Forholdet bliver endnu vanskeligere. Lad os tænke os, at Sogneraadforeningen indenfor et bestemt Amt, f. Eks. Svendborg Amt, holder et Møde, hvor Flertallet af Sogneraadene bliver enige om, at samtlige Sogneraad i Amtet skal give de aldersrentenydende efter Skala II, men at der findes enkelte Sogneraad, som ikke vil respektere dette — og der er jo heller ikke nogen lovmæssig Hjemmel for at kræve, at de skal respektere det —, men siger: Vi vil ind under Skala III. Og lad os saa tænke os, at Amdsraadet ikke vil bevilge dette, og at Spørgsmaalet kommer til den højtærede Indenrigsminister. Vil han saa træffe en Afgørelse, der stemmer med den af Amdsraadet truffene, og gaa imod Sogneraadens Mindretal, eller hvorledes vil Stillingen i saa Tilfælde blive? Der staar i Lovforslaget, at Sogneraadet kan indanke Sagen for Indenrigsministeren, men det forekommer mig, det havde været tydeligere, hvis der havde været tilføjet: „ved hvis Afgørelse det saa maa have sit Forblivende“, saa at altsaa Indenrigsministerens Afgørelse blev den endelige og den, som vedkommende Kommune maatte respektere. Jeg kunde ønske at faa en mere udtømmende Forklaring med Hensyn til denne Paragraf, for det forekommer mig, at den ikke er ganske tydelig, og at den kan give Anledning til Uoverensstemmelser mellem Sogneraadene indenfor samme Amt, hvor det ikke kan siges, at Prisforholdene og Livsvilkaarene er synderlig forskellige.

Med Hensyn til selve Sætslerne har flere ærede Medlemmer paapeget, at de paa mange Omraader har deres svage Sider, fordi de opmuntrer Aldersrentenydere til at flytte fra mere inhumane Landkommuner ind til Bykommuner, hvor de ved, der i Kommunalbestyrelsen sidder et mere humant Flertal, som ikke lader det Synspunkt være afgørende, ud fra hvilket, saa vidt jeg forstod, det ærede Medlem Hr. Hedegaard, der talte i Gaar, havde set Lovforslaget: Hvad